

"מאמר דניאל" לפרשת "חיי שרה"

בפרשת השבוע מסופר לנו שאברהם אבינו קונה את מערת המכפלה בה הוא גם קובר את שרה. עפרון אומר לאברהם "ארבע מאות שקל ביני ובינך מה היא" - אפשר לראות שהאות האמצעית של אברהם היא "ר" בגימטריא 200 וכמו כן האות האמצעית של עפרון היא גם "ר" בגימטריא 200 נמצא ביחד שווה 400, וזהו מה שהתכוון עפרון לומר שארבע מאות הם האותיות הנמצאות בין אותיות השם שלו לשם של אברהם. אך אפשר לראות גם שעפרון כתוב בתורה "עפרן" בלי ו', בגימטריא גם 400. ועוד המילים "רע עין" גם כגימטריה של "עפרן" כלומר עפרן היה רע עין שאפילו שלא ידע מה ערכה של מערכת המכפלה ומהי החשיבות ומי הולך להיקבר בה בעתיד, בכל זאת היה בעל תאוה לכסף. ועל זה אפשר להקשות קושיה, יעקב נתן לעשו את כל רכושו שהביא מבית לבן, ונתן לעשו עבור חלקו במערת המכפלה. ושואל החתם סופר למה על עפרון כתוב "רע עין" מפני שלקח 400 שקל? ואצל עשו שלקח את כל רכושו של יעקב לא כתוב "רע עין"? ואפשר לתרץ שני תירוצים. תירוץ ראשון: יעקב נתן לו בעצמו את הרכושו, עשו לא ביקש כלום ואילו עפרון כן ביקש ולכן נקרא רע עין. תירוץ נוסף, החתם סופר מתרץ שעפרון לא ידע מהי חשיבותה של מערת המכפלה ובכל זאת לקח הרבה כסף בגלל זה נקרא רע עין, אבל עשו שכן ידע מהי ערכה לא ביקש שום כסף.

"ויהיו חיי שרה" - ויהיו עולה בגימטריה 37, סה"כ השנים מאז שנולד יצחק (ששרה אימנו היתה בגיל 90) עד שנפטרה בגיל 127, סה"כ 37 שנים כמניין המילים "ויהיו" חיי שרה. וחלילה שלא נחשוב שזה היו עיקר חיי של שרה אימנו, שכן שרה אימנו הודתה לה' גם על השנים שלא היו לה ילדים, ושניהם היו שווים לטובה כפי שרש"י מפרש, ניתן לראות רמז בדברי רש"י "בת ק' כבת כ' - ניתן לפרש שני פירושים: אחד על מה שאמרנו ששני חיי שרה היו שווים לטובה גם היסורים שסבלה הצער ללא ילדים וכל הניסיונות שהיא ואברהם עברו, וגם החיים שהיו לה משנולד יצחק ועד שנפטרה כולם היו שווים לטובה וזה אפשר לראות רמז בפירוש בת ק' כבת כ' - פרק ק' בתהילים הוא מזמור לתודה, ופרק כ' בתהילים - יענך ה' ביום צרה. להודות לה' גם על החסדים וגם על היסורים והצרות כי הכל לטובה והכל מאיתו יתברך. עוד, בת ק' ללא תאוות העולם הזה ובת כ' זריזה למצוות ולעשות רצון ה'.

"ויברכו את רבקה ויאמרו לה אחתנו את היי לאלפי רבבה" - חז"ל אומרים שבגלל הברכה הזאת היתה רבקה עקרה שלא יאמרו שנתברכה רבקה מאותה הברכה. ושואלים הלא כתוב "אל תהי ברכת הדיוס קלה בעיניך ואפילו של גוי" אז מדוע חששו שברכה זאת תתקיים? אז אם נשים לב, בברכה שבירכו את רבקה אין שם ה' מוזכר. ולכן אין הברכה צריכה להתקיים כי אין שם הזכרת ה'. על כן ילמד כל אדם תמיד לחשוב ולהזכיר את שם ה' בכל הנהגותיו ופעולותיו תמיד לדעת ולהזכיר "בעזרת ה'".

"ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה" - לבכתי כתוב בכ' קטנה ומדוע? שמא לא יגידו שהתחרט מעקידת יצחק. שהרי בגלל שנתבשרה שרה על עקידת יצחק נפטרה. ועוד אפשר לשאול שאלה על המשפט הזה, רק אברהם בא לספוד לשרה? היכן יצחק? וכמו שאנו אומרים בתפילה לאחר העקידה נאמר "וישב אברהם אל נערו" והיכן יצחק? למה לא נאמר וישבו אברהם ויצחק? ואפשר לענות על השאלות האלה בתשובה אחת. ומפרשים שבזוהר הקדוש מוזכר שמכיוון שנשחט רוב הקנה של יצחק והיה בסכנת מוות באו מלאכי השרת ולקחוהו לגן עדן לרפא אותו ונשאר שם שלוש שנים. ולכן נאמר ויבא אברהם לספד לשרה ולא נאמר גם יצחק שבא כיוון שהיה על פי הזוהר הקדוש בגן עדן. אפשר גם לראות רמז לדבר, מתי שיעקב נכנס אצל יצחק לקבל את הברכה אומר יצחק "ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה'" מהיכן ידע יצחק איזה ריח יש לגן עדן? כי היה שם כמו שמוזכר בזוהר הקדוש וזאת הראייה לדבר מתי שבא יעקב לקבל ממנו הברכות אומר שיש לו ריח גן עדן.

ונסיים בחידוש אחרון ששמעתי מפי הרב אופיר שלמה שליט"א, בפרשה שעברה מוזכר לנו פסוק שאפשר לבאר בו דרך תשובה לאדם: יוקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ - תחילה על האדם שחוזר בתשובה - יוקח נא מעט מים (אין מים אלא תורה) קודם כל לאט לאט מעט מים, אחר כך אחרי שהתקדמת ולמדת קצת מוסר קצת הלכה, רחצו רגליכם - הרגלכם, לשנות את ההרגלים הרעים לרוחץ אותם - להיפטר מן ההרגלים הלא טובים, ואז - הישענו תחת העץ - אין עץ אלא צדיק וגם לעץ יש פירות, רק לאחר שהסרת את ההרגלים הרעים, עלית על דרך המלך, אתה יכול להנות מהפירות ולקבל השפעה מהצדיק..

זמני כניסה ויציאת השבת

איזור	כניסת שבת	יציאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:04	17:14	17:48
תל אביב	16:20	17:11	17:44
חיפה	16:20	17:11	17:44
באר שבע	16:24	17:14	17:48

העלון מוקדש לעילוי נשמת אהובה בת נג'את ת.נ.צ.ב.ה

"והיה לזכרון עולם.. העלון מוקדש לעילוי נשמת הנפטרים:

נוריה בת נעימה	אהרון בן חזלה	יעקב בן סעידה	שרה בת חביבה	יוסף בן ביסקה
אורלי בת סעידה	חי בן ירדנה	ישראל בן נרה	ביסקה בת שרה	בנימין יחזקאל הלוי בן אסתר
שרה בת נוריה	גרשון בן רחמה	נתנאל בן אורלי	טאוס בת זינה	עזרא בן חזימה
רחל בת מרים	שמעון בן עיישה	דוד בן חביבה	חביבה בת ציפורה	ליאור לוי דהבני בן מרים
אסתר בת לאה	יצחק בן רחל	יוסף בן זוהרה	רעות בת זהבה	דביר בן יונכד
שרה אקדס בת זילפה	יהושוע בן רבקה	אלרואי בן אורטל	חזלה בת חביבה	
עדן בת כוכבה	יהודה בן אסתר			

אזכרת השבת: מפארה (ציפורה) בת במוני ז"ל ת.נ.צ.ב.ה (להקדשות נא להודיע מראש)

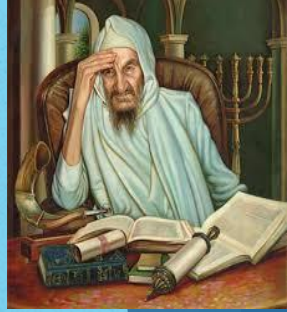

סיפורי מופת על הצדיק הקדוש בבא סאלי

כבר מילדותו נהג רבינו הבבא סאלי להגות בתורה שעות רבות וזאת על ברכי אביו הקדוש – רבי מסעוד אבוחצירא זצ"ל.

בשנים שלאחר נישואיו, החל באופן קבוע לנהוג כי מיד לאחר תפילת שחרית עם הנץ החמה כוונתיקין, התיישב ללמוד בהתמדה עצומה עד השעה 11:00. אותן שעות קדושות היו ואסור היה אז להפריע לבבא סאלי בלימודו. וגם אותם שהגיעו לבקש את ברכתו התבקשו להמתין עד שיסיים את לימודו, גם אם באו בשעות מוקדמות וגם אם הגיעו מדרך רחוקה.

וכל כך שקע רבינו בלימודו עד שגם אם נכנסו בני הבית לחדרו לא הרגיש בהם כלל ולא הרים עיניו מן הספר אף לרגע... וכל זאת מפני שידע שהמושג "קביעות עיתים לתורה" פירושו הוא קבוע ממש שלא יבטל שום דבר את אותו זמן..

רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב צוק"ל

בעניין שבירת הכעס והמידות הרעות, היה הצדיק ר' נחמן מופלג בקדושה מאוד מאוד, וסיפר כי בתחילה היה כעסן גדול, אך כשרצה להיות איש כשר כרצון ה' יתברך, התחיל לשבור את מידת הכעס עד שזכה לשברה לגמרי.. ומעשה שהיה בימות החורף, נכנס לביתו של רבי נחמן אחד מאנשי שלומנו, וראה איך שהבית מלא עשן של עצי הסקה מחמת רשלנותו של המשרת ותכף הקים מהומה ורעש והחל לצעוק על המשרת שיכבה את האש ויאוויר את בית רבינו.

לאחר מכן, שאל האיש את רבי נחמן מדוע לא העיר למשרת על העשן המתרבה בבית, ענה לו רבינו "כי דרך העולם היא שבפעם הראשונה מצווים בנחת, ובפעם השנייה מגבירים את הקול, ובפעם השלישית כבר באים לידי כעס, ומשום כך, העדפתי להחריש (להיות בשקט) מלכתחילה. רק בשביל לא להגיע לפעם השנייה והשלישית... רק בשביל לא להגיע לידי כעס, העדיף רבינו הקדוש להחריש מלכתחילה. (שבחי הר"ן כב).

הרב הגאון הרב יורם מיכאל אברג'ל צוק"ל

בתחילת הפרשה התורה מספרת לנו על פטירתה של מייסדת האומה הקדושה, שרה אימנו ע"ה, ועל בואו של אברהם אבינו "לספוד לשרה ולבכתה". ומבאר מן פאר דורנו ותפארתנו רבנו עובדיה יוסף צוק"ל שהתורה התכוונה לרמוז לנו שאברהם אבינו לא הרבה בבכיות אלא בכה רק מעט ולכן האות כ' במילה "לבכתה" קטנה. ונהג כך משום שידע היטב אילו מעשים טובים ונפלאים עשתה שרה אימנו במשך כל המאה עשרים ושבע שנים שהייתה חיה. וצפה ברוח הקודש מה הטוב והשכר העצום שצפן לה ה' בעולם העליון.

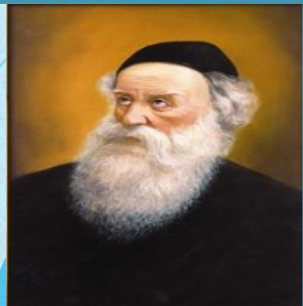
לפי מדרש תנחומא, בהספד שנשא אברהם אבינו על פטירתה של שרה, הוא אמר לראשונה את פסוקי "אשת חיל" המפורסמים לנו בספר משלי (שלמה). פסוקים אלה אומנם נכתבו לראשונה בספר משלי, אך לא שלמה הוא זה שחיברם אלא אברהם אבינו חיברם בהספד לשרה אשתו, ושלמה המלך ברוב חכמתו זכה לחברם בספר משלי ברוח קודשו. ומזכיר את אחד הפסוקים: "דרשה צמר ופשתים" ומבאר המדרש שהכוונה היא ששרה אימנו דרשה בכל תוקף להפריד בין יצחק (צמר) לישמעאל (פשתים) והצמר והפשתים הזכרו לנו לפני כן עוד מקין והבל, שמפרש רש"י על קורבנו של קין שהביא קין במנחתו זרע פשתים. לעומתו קורבנו של הבל היה מבכורות צאנו, ולצאן יש צמר, נמצא שקין הוא כנגד פשתים והבל כנגד הצמר. וכמו שקין היה רשע ורצח את הבל כך ביקש גם ישמעאל להרוג את יצחק. ולכן אמרה שרה לאברהם "גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא ירש בן האמה הזה עם בני עם יצחק".

"בצור ירום"

ביאורים מספר התניא מפי הרב הגאון רבי יורם אברג'ל צוק"ל

יודוע שתפילת ציבור בכל ימות השנה שווה כמו תפילת יחיד בעשרת ימי תשובה, כלומר לגבי הציבור כל יום הוא כמו עשרת ימי תשובה. וחלילה כאשר יהודי עושה מעשים שאינם טובים הוא דוחה את השכינה. כעת הרב מתחיל עם הקושיות, לא שהרב מקשה קושיות האלה, אלא שלרב היתה חכמת אלוקים, הוא ידע שתיכף אחרי שהוא יגיד את דבריו, יהיו הרבה שאלות. ולכן הוא לא רצה לחכות עד שישאלו, אלא הקדים ושאל לפניו. כך שאם מישהו ישאל הוא יאמר לו "אני כבר כתבתי את השאלה הזאת" כדרך שאמרו כבר קדמוני רבנו, כמו שמובא בגמרא (חולין קה א) על אביי שכל יום היה עושה סיוור בעסקים שלו לבדוק שהכל תקין, כיוון ששמואל הבטיח שכל מי שסייר בנכסיו בכל יום, לבדוק איך פועל פלוני עובד, ולשים עין שלא יהיה שם זלזול – ימצא אסתירא (מטבע יקר שהיה באותם זמנים). ולכן אביי עשה סיבוב יום יום ולא מצא שום אסתירא (מטבע). יום אחד הוא מוצא את הפועל הכי טוב שלו לוקח חבילת עצים. שאל אותו להיכן הוא לוקח את החבילה, אמר לו שהוא התכוון להביא אותם לבית של כבודו, אמר לו "כבר קדמוני רבנו, אני לא הזמנתי אותם, לכן בבקשה ממך חזר אותם למקומם". הרב שואל שתי שאלות – וצריך להבין במסכת אבות פרק ב' משנה י"ג, "ואל תהיי רשע בפני עצמך" – התנא אומר לנו שחש ושלומו אסור ליהודי לחשוב את עצמו כרשע.

העלון מוקדש לעילוי נשמת צ'צ'אן בן ביסקה וחזלה בת חביבה

ת.נ.צ.ב.ה

מֵרֵן הַקְּדוֹשׁ וְהַגָּאון הַרֵב עוֹבְדֵיָה יוֹסֵף צוֹק"ל

רגישותו של מרן לצער הזולת היתה גדולה, ועל כך יעיד הסיפור הבא: באותו יום, סערה פרצה בבית הדין בירושלים. הנושא היה, גט שכשרותו הוטלה בספק. בעלה של אישה אחת נעלם, זמן רב כבר עבר מאז ראו אותו. הדרך היחידה להתיר את אותה אישה, היתה למצוא פתח להכשיר את הגט. על הדין הזה ישבו שלושה דיינים נפלאים וגאונים: הרב יוסף שלום אלישיב, הגאון רבי בצלאל ז'ולטי ומרן הרב עובדיה. הרוחות סערו, מרן ביקש להכשיר את הגט, כאשר הסתמך על כמה תשובות מהאחרונים, אולם שני עמיתיו לדין, טענו אחרת שהגט לא כשר. הם טענו שאם אין מקור להכשרת הדין מהראשונים אין על מה לדבר ואין טעם להכשיר את הגט. הדין התארך והתארך והרב עובדיה לא וויתר. לפתע הרב עובדיה שקע במחשבה לכמה דקות ולא דיבר. "זכרוני כי יידיי הגאון רבי בן ציון אבא שאול, הוכיח מדברי התוספות שהגט כשר". אמר הרב עובדיה וכולם הופתעו מתשובתו. "איפה התוספות הזה נמצא" תמחו הנוכחים ולא הבינו על מה מדבר הרב. "זה העניין" אמר הרב עובדיה, "איני זוכר איפה התוספות הזה, אך אני זוכר שהוא קיים". הרב הסתכל בשעון ואמר להם שכרגע בשעה כזאת הרב בן ציון אבא שאול נמצא בשיעור קבוע, אך הוא ינסה לקרוא לו כי העניין להתיר את אותה אישה חשוב מאוד. שלחו נציגים לקרוא לרב בן ציון אבא שאול בשם הרב עובדיה. הרב בן ציון שמע שהרב עובדיה קורא לו, הוא שמע באיזה עניין מדובר, ביקש את סליחת התלמידים ורץ מהר אל בית דין. כאשר נכנס הרב בן ציון, אורו עיניו של הרב עובדיה. הרב עובדיה סיפר לו על הוויכוח בהלכה, ושאל אותו האם הוא זוכר מהיכן התוספות בראשונים שמכשיר את הגט, והרב בן ציון לא רק שהזכיר מהיכן התוספות אלא גם ציטט אותו מילה במילה ועיניו של הרב עובדיה אורו. שאר הדיינים ביקשו את סליחת מרן, ואכן לנגד כל הסיכויים וכנגד כולם מרן הצליח להכשיר את הגט אף על פי שכולם רצו לא לאפשר את הגט כי לא מצאו מקור בראשונים והעיקר שאותה עגונה לא תהיה בצער..

הַרְבֵּי מֵילוּבְבֵיץ' צוֹק"ל

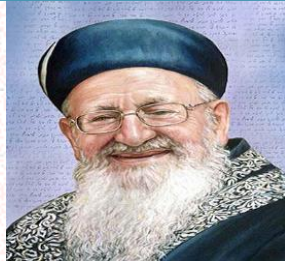
כוונת דברי הבעל שם טוב הקדוש שהקב"ה יושב על תהילות ישראל, היא שהקב"ה כשמו כן הוא – קדוש ומובדל בין העולמות. המשכת אורו יתברך על העולם נעשית דווקא על ידי עבודתם של ישראל.

אבל צריך להבין מפני מה אמר הבעל שם טוב שפרנסתו של הקב"ה היא דווקא מהתשבחות שמעניקים לו בני ישראל. הרי לכאורה נפעל הדבר גם באמצעות לימוד התורה, וכיצד אמר הבעל שם טוב לאותו גאון ששקד בלימוד התורה יותר מיובל שנים, שהוא מונע מהקב"ה את פרנסתו? וגם אם נדרש דווקא לשבח את הקב"ה הרי היה הבעל שם טוב יכול לעורר את הגאון להודות לה' על כך שלומד תורה בפרישות ובקדושה, ומדוע היה צריך לשאול אותו על ענייני הגשמיים דווקא? שאינם מהווים עיקר עולמו וחיייו של הגאון הפרוש..

והביאור הוא, שתכלית כוונת הבריאה היא שתהיה דירה לה' בתחתונים, כאן בעולם הזה, שלה' יתברך יהיה דירה. ודבר זה נעשה בעיקר שהאדם מודה לה' ומגלה את אור הקדושה בענייני העולם הזה הגשמיים – כגון שמודה לה' על בריאותו ופרנסתו. זאת בשונה מלימוד התורה ואף מן ההודאה לה' על הזכות ללימוד תורה – דברים השייכים בעיקר לחלק העליון בנפשו של כל יהודי – לנפש האלוקית. כאשר ראה הבעל שם טוב כיצד הגאון פרוש מענייני העולם הזה הגשמיים, ללא כל התעסקות עם גופו ונפשו הבהמית וחלקו בעולם הזה, אמר לו שהוא מונע מהקב"ה את פרנסתו – כלומר שאינו ממלא את עיקר הכוונה לעשות לה' דירה בתחתונים – כאן בעולם הזה. לקדש שם שמיים בעולם..

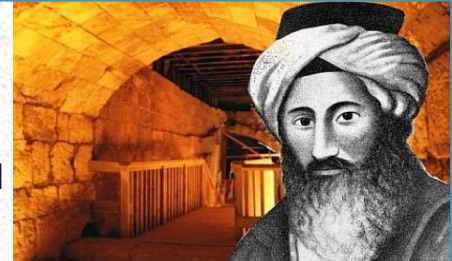
בשבוע הבא נדבר על – לצאת ידי חובת "כלי" לפרנסה.. תקציר: פעם הלך הבעל שם טוב הקדוש לביתו של יהודי אחד, הקיש על חלונו ולא המתין למענה אלא המשיך בדרכו הלאה... יצא בעל בית מביתו ורץ אחרי הבעל שם טוב לשאול לרצונו... ומה השיב לו הבעל שם טוב? את זה נגלה בשבוע הבא..

סיפורים על הרב הקדוש והגאון הרב מרדכי אליהו צוק"ל

גם אם רבנים חשובים פנו אליו וביקשו לשוחח עמו בקשר לדיני תורה שהוא עצמו ישב בהם, סירב הרב בכל תוקף והיה דוחה על הסף את הפונים אליו. ואירע גם שהתקשרו אליו אנשים חשובים מאד והרב חשש לפגוע בכבודם, אך מצד שני הרב לא הסכים לשמוע דבריהם, לכן, היה הרב מניח את הטלפון ומניח לדובר לסיים את דבריו מבלי שהוא מקשיב להם. אחד המקורבים שהבחין במעשהו, שאל את הרב: אם הרב אינו מאזין לשיחה, מדוע אין הוא מנתק את הטלפון לגמרי. השיב לו הרב: "אני נזהר שלא לעבור על איסור תורה, שכן כתוב 'שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק' ואסרו חז"ל 'שלא יטעים דבריו לדיין קודם שיבוא בעל דין חברו'. אסור לי שמוע אותו, אבל אני גם לא רוצה לפגוע בו. לכן אני נותן לו להמשיך לדבר ואני לא מנתק לו את הטלפון, אך בה בעת אינני מקשיב לו". ולא זו בלבד, אלא אפילו כאשר באו לשוחח עמו בסוגיה הלכתית, כביכול, ולאחר מכן גילה הרב שהיו אלו שליחים של אחד הצדדים הנוגעים לדין תורה שהוא אמור לשבת בו, היה פוסל עצמו מלדון באותו תיק מכל וכל. הוא היה מסביר לנוכחים: "לפני כמה ימים דיבר אתי מישהו בסוגיה הנוגעת לדין תורה זה, וחוששני שהוא קשור לאחד הצדדים, ולכן אני פוסל מלדון, שכן שמעתי כבר את אחד הצדדים מחוץ לכתלי בית הדין". אחד מידידיו של הרב, רבי דוד נחמן בלוי שליט"א, מספר, כי עוד בשנים שהרב שימש כדיין בבית הדין בבאר שבע נפגשו לשיחה תמימה ותוך כדי דבריו, מבלי להרגיש, שיבח רבי דוד נחמן אדם אחד שבאותה עת התדיין בבית הדין. בעת שנפתח הדין בתיק, הקדים הרב והודיע כי הוא פוסל עצמו מלדון. "ידידי רבי דוד נחמן דיבר אתי שבחים על אחד מכם ושוב אינני יכול לדון"

פניני תורה מאת הרב הגאון והקדוש החיד"א הקדוש

"ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא הדבר" נאמר בגמרא מסכת מועד קטן (יח:), "מה' אישה לאיש מן התורה דכתיב ויען לבן ובתואל ויאמרו מה' יצא". יפה שיחתן של עבדי אבות יותר מתורתן של בנים, פרשה שלמה נכתבה בתורה בעניין שליחותו של אליעזר – מציאת זיווג ליצחק. בכל מהלך העניינים רואה הוא בסייעתא דשמיא עד אשר אפילו אותם רשעים – בתואל ולבן העידו מה' יצא הדבר. חז"ל פירשו את הפסוק בתהילים – "כי הוא אמר ויהי הוא ציונה ויעמוד" – כי הוא אמר ויהי – זו האישה, "הוא ציונה ויעמוד" – אלו הבנים. מה תלוי זיווג בבנים? הרב פרשת דרכים כתב על מבחן הזיווג, כיצד יתברר אם אכן זיווג הגון ואמיתי? אלו הבנים. אם יהיו הבנים הנולדים להם מזיווג זה, הגונים זרע ברך ה', אז יודע כי הזיווג אשר היה בין האיש והאישה אכן זיווג אמת, ונאה הוא ואין בו שמץ פסול. "הוא אמר ויהי" – זו האישה, כיוון שמה' יצא דבר לזווג זוגים בת פלוני לפלוני, כיצד מוכח שרצה ה' בזיווג זה, ולא בגלל מעשיו של החתן (האר"י) כתב את דברי חז"ל כי מועילים מעשיו של האדם לזכות בזיווג שלא נקבע לו בזמן לידתו. "הוא ציונה ויעמוד" – אלו הבנים – מהם ניכר אם אכן היה זה רצון ה' בזיווג – שהרי אם הולכים בדרך ה' ובתורתו מוכח הדבר שאת זה רצה בורא עולם....

להקדשות לעילוי נשמת

אנא צרו קשר במס' 0523458725

הבעל שם טוב הקדוש

יום אחד, ישראל הנער, הגיע לכפר של אנשים עובדי אדמה (חקלאים), הוא חיפש יהודים ברחובות אך לא ראה, הוא הלך לשדות לחפש את החקלאים, אך גם שם לא מצא איש. "כנראה בבית הכנסת אמצא אנשים". הוא הגיע לבית הכנסת, ולמולו נגלה מחזה מדהים. בית הכנסת היה מלא עד אפס מקום, כאילו היה זה יום הכיפורים. ישראל הנער, נכנס לבית הכנסת, ניגש לאחד האנשים ושאל "מדוע התאספתם כאן? האם יש חג כלשהו?". "לא, לא יום חג היום, אנו נמצאים בתקופה קשה. אנו חקלאים וזה כבר כמה חודשים שלא ירד גשם, החורף כבר עבר, וכל השדות שלנו יבשים, ניסינו לחשוב מה לתקן במעשינו, אך לא מצאנו דבר. ולכן, הזמנו רב גדול וקדוש שיורה לנו דרך תשובה ומוסר, על מנת שנוכל לזכות לגשם." והינה כאשר הגיע הרב, לא עברה דקה, וכבר הרב החל להוכיח את היהודים הפשוטים והתמימים, הוא הטיח בהם האשמות ועבירות שבכלל אולי ולא עשו, והחל לתלות בעוונות שלהם וביטול התורה, את הסיבה לכך שלא יורד גשם. כולם החלו לבכות, פתאום ישראל הנער הצעיר התפרץ, "שקט, הפסק נא את דרשתך, מדוע אתה מאשים יהודים פשוטים ותמימים במעשים ועבירות קשות שכאלה? "הבה יהודים יקרים, ניצא החוצה, נרקוד ונשמח ונודה לה', ונבקש ממנו גשם.. הנער הצעיר, הפיח תקווה בלב היהודים התמימים, כולם יצאו עם הנער לרקוד ולשמוח לבקש מה' גשם, לא עברו דקות בודדות, והשמייים התכסו בעננים, טיפות החלו לטפטף, ולאחר כמה דקות גשמי ברכה ירדו בשפע. כולם ראו באותו נער "איש קדוש" הם החלו לברכו ולחבקו ולהודות לו, הנער הזה גדל והתפרסם בעולם בשם: רבי ישראל בעל שם טוב.

כאשר הבעל שם טוב הקדוש היה נער צעיר, הוא נהג תמיד להצניע לכת, ולהסתיר את מדרגתו וקדושתו. התנהג תמיד בפשיטות, התנדב לסדר את הספרים בבית הכנסת, לסדר את השולחנות, הכיסאות ואף לטאטא את הרצפה. על מקל המטאטא שלו, היה כתוב "שיתיה ה' לנגדי תמיד", וכך בעצם היה בעל שם טוב עובד את ה' תמיד בשמחה ורואה את ה' לנגד עיניו תמיד. יום אחד בזמן שהבעל שם טוב הקדוש היה מטאטא את הרצפה ומסדר את השולחנות בבית הכנסת, נכנס יהודי פשוט ותמימים, והחל לבכות ולהתחנן על נפשו מול היכל הקודש. הבעל שם טוב שמע את שיחתו של היהודי הפשוט מבלי שאותו יהודי שם לב לכך. כאשר אותו יהודי עמד לצאת, פנה אליו הבעל שם טוב בחיוך "שלום לך יהודי יקר מה נשמע?" אותו יהודי ענה לו "בסדר" תוך כדי שהוא עצוב. אותו יהודי סיפר לבעל שם טוב שהוא לא מוצא את הדרך לאושר, הוא רוצה להיות מאושר ולא יודע מה צריך לעשות עבור זה. "תראה" אמר לו הבעל שם טוב הקדוש, "האושר, נמצא אצל האדם עצמו, ולא בשום מקום אחר, הכל תלוי במחשבה של האדם והראיה שלו את פני הדברים". (ועל זה אומר רבינו נחמן מברסלב "כל המקבל את הקיים בהבנה מאושר הוא. האושר נמצא בהישג יד ואין לחפשו במקום רחוק או אחר"). והחל הבעל שם טוב להגיד לאותו יהודי, כמה פסוקים והראה לו כמה חיים שלו שמחים ומאושרים ושיש לו פרנסה ברוך ה' ושיש לו אישה ילדים וכו'.. אותו יהודי החל לשמוח שמחה גדולה שאין כדוגמתה. מהיהודי "האומלל" על פני האדמה, בשניה אחת, ברגע אחד, אחרי שהבעל שם טוב הראה לו את פני הדברים, הפך אותו יהודי להיות שמח. הבעל שם טוב המשיך לשוחח איתו בדברי תורה וחיזוק, ואותו יהודי פשוט החל להבין שלא עומד מולו אדם פשוט, (הרי כולם חשבו את הבעל שם טוב ל"עוזר המלמד" זה שמסדר את בית הכנסת, מסדר את השולחנות כיסאות וכו'..). לאחר שהבעל שם טוב תיקן את אותו יהודי ו"החזירו לחיים המאושרים", הסתלק מיד מאותה עיירה והמשיך בדרכו הלאה לעיירה אחרת. כך הבעל שם טוב נדד בדרכים, בכפרים, חיפש יהודים פשוטים ותמימים להשיבם לה' יתברך ולשמחם.

הפתגם השבועי:

"לעולם מדברים בך שני קולות, השקט יותר הוא בדרך כלל הקול החפץ בתכלית"
(רבי נחמן מברסלב)

העלון מוקדש לרפואת

ראובן בן חנה
דביר בן גאולה ויויאן
ימין בן עליזה
עופר בן שמחה
לאה בת חנה

"אל נא רפא נא להם"

ה' יתמיד בריאותם ורפא אותם במהרה
אמן..

"ברכת השנה"

כל זכויות העלון להצלחה וברכה:

מור אבי אוריאל בן ציפורה
מרת אימי ויויאן בת נוריה
עזרא (עוז) בן נאוה וליז בת אורלי
אליעד אליהו בן אריאלה
אלעזר בן כוכבה
מיכאל בן זוהרה ורבקה בת ז'ולייט
רון בתאל וטליה (משפחת כנפו)
שמעון חיים בן שולה ורויטל בת שמחה אלגריה
עדן בן עופרה

אשתי היקרה: שילת בת רבקה רחל
בני היקרים:
רפאל בן שילת
לאל ישראל בן שילת

העלון מודפס לזיכוי הרבים
ב"דפוס התאומים" קרית גת

כל המעוניין לסייע בזיכוי הרבים,
ולהקדיש את העלון להצלחה, לרפואה
או להנציח את נשמת קרוביו מוזמן ליצור קשר במס'
0523458725

"כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו"

יְבָרְכֶהָ ה' וְיִשְׁמְרֶהָ
יְאֵר ה' פְּנֵיהֶם וְיַחַנְּנֵם
יִשְׂאֵהוּ פְּנֵיהֶם אֱלֹהֵי שְׁלוֹמֵם